

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 586/2024
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Наташа Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 710/23 од 09.10.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 710/23 од 09.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 710/23 од 09.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Прр1 225/2021 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у стечају пред Привредним судом у Лесковцу Ст 69/2010, исплати износ од 96.893,96 динара са законском затезном каматом на износ главног дуга од 39.754,78 динара почев од 11.09.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 55.500,00 динара, а уколико исте не плати у одређеном року дужна је да плати и законску затезну камату почев од дана извршности пресуде до исплате.

Виши суд у Лесковцу је, решењем Гжрр 710/23 од 09.10.2023. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка садржану у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лесковцу Прр1 225/21 од 02.06.2022. године.

Против решења другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени

гласник РС“, бр.10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха странака у поступку и предузетих процесних радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе. Битна повреда одредаба парничног поступка на коју ревидент у ревизији указује није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку, прописано је да ако је за утврђење стварно надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захте (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да тужилац ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић